

Orde van Advocaten
Sint Maarten

STATEN VAN SINT MAARTEN		
Ingek. 20 SEP 2019		
Volgnr.	13/046/19-20	
Par.	Jr	B

Orde van Advocaten Sint Maarten
Sint Maarten Bar Association

Secretariaat

C.A. Cannegieterstreet # 26
Soualiga Building
Philipsburg
Sint Maarten

In persoon bezorgd

Parlement van Sint Maarten
Ter attentie van mevrouw Sarah A. Wescott-Williams, Voorziter
Wilhelminastraat # 1
Philipsburg
Sint Maarten

Betreft: Zienswijze regeling kroongetuigen

Geachte mevrouw Wescott-Williams,

Per brief van 4 september 2019 heeft u mij verzocht om mijn zienswijze kenbaar te maken aangaande de introductie en opname van een regeling voor kroongetuigen in strafzaken in het Sint Maartense wetboek van strafvordering.

Ik heb uw verzoek neergelegd bij mijn confrère en tevens hoofd van de vakgroep strafrecht, mr. C. H. J. Merx.

Mr. Merx heeft gezamenlijk met professor mr. Reijntjes, mede-auteur van het befaamde handboek Minkenhof 's strafvordering, een commentaar geschreven op de concept-regeling.

En passant zijn zij daarbij eveneens ingegaan op de problematiek van het telehoren.

Middels dit schrijven heb ik de eer en het genoegen om voormeld commentaar aan u aan te bieden.

Hoogachtend,

Geert Hatzmann

Deken:
Secretaris en Vice-Deken:
Penningmeester:

mr. G. Hatzmann
mr. C. Van Hees
mr. R. Wouters

Ontworpen Wetboek van Strafvordering van Sint Maarten.

I. Inleiding.

Deze studie werd door mij gemaakt in samenspraak met mr. Reijntjes. Die studie werd al eerder - in een beperktere vorm - afgegeven aan een ander kantoor.

Mijn aandachtspunt naar mr. Reijntjes is thans dan ook geweest mijn gevoel en ervaring dat dit soort onderwerpen niet afhankelijk gemaakt dienen te worden van (individuele) Ministers van Justitie die dan ter plekke regeltjes gaan verzinnen (bij Ministeriele Beschikkingen). Het is ons - raadsliden – maar al te duidelijk geworden dat kleine vetes in de politiek alhier soms grote gevolgen kunnen hebben waarbij het OM gebruikt wordt om maatschappelijk/Bestuurlijke kwesties (bijvoorbeeld: vergunning afgifte inzake mensenhandel) te bestrijden.

Verder heb ik gemeend, namens de Vakgroep alhier, daarbij ook aan te geven om naar de aspecten van het telehoren in dat verband te kijken met name omdat het een gewichtig onderwerp betreft maar ook vanwege de technische (on)mogelijkheden op de Eilanden waaraan wij soms onderhevig zijn.

Onze zorg in dat verband is het gevoel dat het Telehoren uit het wetboek van strafrecht (dat er destijds “in gefrommeld” werd – onder artikel 1:191 - wegens gebrek aan iets anders!!) ontoereikend is voor de huidige situatie. Regelmatig is de verbinding of het de kwaliteit van het geluid onvoldoende terwijl het Gerecht of het Hof dan doodleuk stelt dat de verbindingen uitstekend waren. Dat is in cassatie niet meer te bestrijden.

Daarnaast is een – geleidelijke – drang van het Hof ontstaan om zoveel mogelijk zaken via telehoren af te doen: onder het motto: als de verdachte instemt daarmee dan is het veder wel OK.

Er ligt terzake een cassatieberoep dat nog niet behandeld is.

De Kroongetuige mag daarin dan geen Kroon spannen want het zou dan wel een te laat kunnen zijn.

Met die overwegingen in gedachten is het navolgende tot stand gekomen maar ook ingegeven dat – met een enorm respect voor Prof mr. Den Doelder – hij niet de slager mag zijn die zijn eigen vlees keurt.

Een kritische blik van een zeker zo gewaardeerde collega van prof den Doelder – Pf. Mr. Reijntjes, bewerker van de Minkenhofs strafvordering – is hier op zijn plaats..

Hoofdstuk II.

Vijfde afdeling B

Toezeggingen aan getuigen

art. 261f

1. Ingeval de officier van justitie, met voorafgaande schriftelijke toestemming van de procureur-generaal, voornemens is om een afspraak te maken met een verdachte die bereid is een getuigenverklaring af te leggen in de strafzaak tegen een andere verdachte in ruil voor een

toezegging van de officier van justitie stelt hij de rechter-commissaris daarvan in kennis. De voorgenomen afspraak heeft uitsluitend betrekking op het afleggen van een getuigenverklaring in het kader van een opsporingsonderzoek naar misdrijven als omschreven in artikel 100, eerste lid, die gepleegd zijn in georganiseerd verband en gezien hun aard of de samenhang met andere door de verdachte vermoedelijk begane misdrijven een ernstige inbreuk op de rechtsorde opleveren of naar misdrijven waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van acht jaren of meer is gesteld. De officier van justitie kan in geen geval volledige immuniteit toezeggen.

2. De verdachte die met de officier van justitie overlegt over het maken van een afspraak op de voet van het eerste lid, kan zich laten bijstaan door een advocaat. Aan de verdachte die nog geen rechtsbijstand heeft, wordt een advocaat toegevoegd.

3. De voorgenomen afspraak is op schrift gesteld en bevat een zo nauwkeurig mogelijke omschrijving van:

- a. de misdrijven waarover en zo mogelijk de verdachte tegen wie de verdachte, tevens getuige, bedoeld in het eerste lid, bereid is een verklaring af te leggen;
- b. de strafbare feiten waarvoor de verdachte zelf zal worden vervolgd en op welke de toezegging betrekking heeft;
- c. de voorwaarden die aan de verdachte, tevens getuige, worden gesteld en waaraan deze bereid is te voldoen;
- d. de inhoud van de toezegging van de officier van justitie.

art. 261g

1. De rechter-commissaris hoort de verdachte, tevens getuige, over de voorgenomen afspraak en beoordeelt vervolgens de rechtmatigheid van de in artikel 261f, eerste lid, bedoelde afspraak. De officier van justitie verschafft de rechter-commissaris de gegevens die hij voor de beoordeling daarvan behoeft. De rechter-commissaris houdt bij de beoordeling rekening met de dringende noodzaak en met het belang van het verkrijgen van de door de verdachte, tevens getuige, af te leggen verklaring. Hij geeft tevens een oordeel over de betrouwbaarheid van de getuige.

2. De rechter-commissaris legt zijn oordeel neer in een beschikking. Indien hij de afspraak rechtmatig oordeelt, komt deze tot stand. De beschikking van de rechter-commissaris is met redenen omkleed, gedagtekend en ondertekend en wordt onverwijld schriftelijk ter kennis gebracht van de officier van justitie en de verdachte, tevens getuige.

3. Tegen de beschikking van de rechter-commissaris waarin de voorgenomen afspraak niet rechtmatig wordt geoordeeld, staat voor de officier van justitie binnen veertien dagen na dagtekening hoger beroep open bij het Hof. Het Hof beslist zo spoedig mogelijk.

4. De officier van justitie voegt de processen-verbaal en andere voorwerpen waaraan gegevens kunnen worden ontleend die zijn verkregen door het maken van een afspraak als bedoeld in artikel 261f niet bij de processtukken voordat de rechter-commissaris de afspraak rechtmatig heeft geoordeeld.

art. 261h

1. Nadat de afspraak rechtmatig is geoordeeld wordt de verdachte als getuige als bedoeld in artikel 261f, eerste lid, door de rechtercommissaris verhoord.

2. Deze getuige kan niet worden verhoord met toepassing van de artikelen 261 tot en met 261e.

3. Zodra het belang van het onderzoek dat toelaat, geeft de rechtercommissaris van het tot stand komen van de afspraak en de inhoud daarvan kennis aan de verdachte, te wiens laste de verklaring is afgelegd, met dien verstande dat geen mededeling behoeft te worden gedaan van de maatregelen, bedoeld in artikel 261k.

4. De rechter-commissaris kan in het belang van het onderzoek ambtshalve, op vordering van de officier van justitie of op verzoek van de getuige bevelen dat de identiteit van de getuige voor een bepaalde termijn voor de verdachte verborgen wordt gehouden. Het bevel wordt voor de beëindiging van het onderzoek door de rechter-commissaris opgeheven.

art. 261i

1. De artikelen 261f tot en met 261h zijn van overeenkomstige toepassing ingeval een veroordeelde bereid is een getuigenverklaring af te leggen, in ruil voor een toezegging van de officier van justitie.

2. Bij het op schrift stellen van de voorgenomen afspraak geldt niet het vereiste, genoemd in artikel 261f, derde lid, onderdeel b.

art. 261j

Bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen nadere regels omtrent de wijze van uitvoering van deze afdeling worden gegeven.

uit de memorie van toelichting:

De regeling kent geen limitatief systeem van toezeggingen. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan hieraan nadere invulling worden gegeven. Van belang is dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen de prestatie van de ene partij en de tegenprestatie van de andere partij. Tevens moet het gaan om een toetsbare getuigenverklaring en dient de te verkrijgen informatie essentieel te zijn voor de opsporing en het bewijs in de zaak.

Een tegenprestatie zou bijvoorbeeld kunnen zijn:

- het eisen van een lagere hoofdstraf, waarbij de officier van justitie dit in zijn requisitoir meldt;
- kwijtschelding van een deel van de opgelegde hoofdstraf met behulp van de toepassing van gratie;
- de vervanging van de vrijheidsstraf door een taakstraf;
- detentie onder een ander regime.

Minder voor de hand liggend en ook ongewenst zijn bijvoorbeeld de volgende toezeggingen:

- toezeggingen met betrekking tot de inhoud van de tenlastelegging;
- strafrechtelijke immuniteit;
- toezeggingen met betrekking tot het in afwijking van het geldende opsporings- en vervolgingsbeleid afzien van actieve opsporing of vervolging van strafbare feiten;
- het geven van een financiële beloning;
- het geheel of gedeeltelijk achterwege laten van de executie van een rechterlijke beslissing;
- het begunstigen van anderen dan de getuige, zoals diens levenspartner.

(mijn onderstrepingen, JR)

commentaar:

De voorgestelde regeling volgt de Nederlandse (art. 226g/226k Sv) in vrij sterke mate. De belangrijkste uitzondering zit in art. 261f/lid 1 (vgl. NL art. 226g lid 1). In Nederland mag uitsluiting vermindering worden toegezegd van een vrijheidsstraf, taakstraf of geldboete, tot maximaal de helft (art. 226g lid 1 Sv jo. 44a Sr). Dit betekent dat geen immuniteit mag worden aangeboden, en evenmin een geldelijke beloning (een premie). Ook mogen geen toezeggingen worden gedaan ten aanzien van bijkomende straffen, zoals de verbeurdverklaring, en ten aanzien van maatregelen als de tbs en de voordeelsontneming.

In het nu voorgestelde systeem worden deze beperkingen prijsgegeven. Volstaan wordt met de vaststelling in de memorie van toelichting, dat bepaalde toezeggingen *ongewenst* zijn: immuniteit, financiële beloning (een premie) of het niet ten uitvoer leggen van door de rechter

opgelegde straffen. Uit de mededeling, dat de minister bij landsbesluit 'aanvullende regels' mag stellen, zou kunnen worden afgeleid dat de ontwerpers de wetgevende bevoegdheid ten aanzien van de limitering in handen van de minister hebben willen leggen. Hiermee wordt de ontworpen regeling, ten opzichte van de Nederlandse, van haar kern ontdaan: er blijven alleen procedurele regels over, en waar het eigenlijk om gaat: welke toezeggingen mogen worden gedaan, blijft ongeregeld.

Toch is het niet voor niets dat de Nederlandse wet zich hierover *wel* uitlaat. Het beloven van strafvermindering aan criminelen tast immers de rechtvaardigheid aan: zij krijgen niet de straf die hen toekomt, wat zij hebben misdaan blijft geheel of gedeeltelijk onvergouden. Vooral bij de voordeelsontneming komt dit scherp tot uitdrukking: de crimineel ontloopt niet alleen (een deel van) zijn straf, hij mag ook de behaalde buit nog behouden. Wellicht kan dit worden aanvaard, wanneer zo valt te voorkomen dat nog grotere criminelen, bij gebrek aan bewijs, vrijuit gaan (kleine vis, grote vis) – maar het lijkt in elk geval noodzakelijk om grenzen te stellen, en die duidelijk te markeren. Een zo ingrijpende bevoegdheid mag niet aan een minister worden overgelaten – die zich daarbij vermoedelijk vooral zal laten leiden door de wensen van politie en OM. De praktijk leert bovendien dat de kroongetuigen over het algemeen helemaal geen kleine vissen zijn.

Er is nog een andere kant aan de zaak. Naarmate de beloning, die in het vooruitzicht wordt gesteld, aantrekkelijker is, groeit de kans dat valse verklaringen worden afgelegd, om die aantrekkelijke beloning te kunnen verwerven. Vooral de rechter moet daartegen waken, maar de gedachte van de Nederlandse wetgever, dat een wettelijke beperking ook hier heilzaam zal zijn, lijkt alleszins redelijk. De verleiding moet niet te groot worden!

Dat het voorgestelde stelsel te ruim is wordt nader geïllustreerd door de bevinding dat het zelfs ruimte laat voor het niet ten uitvoer leggen van rechterlijke vonnissen; volgens de memorie van toelichting is dat weliswaar ongewenst, maar kennelijk niet ontoelaatbaar. De Hoge Raad daarentegen vindt dit zo rechtstreeks in strijd met de beginselen van behoorlijke procesorde, dat het moet leiden tot niet-ontvankelijkheid van het OM in de vervolging – en met recht, want zo wordt het gezag van de rechter ondermijnd en de beslissing, welke straf daadwerkelijk moet worden ondergaan, overgelaten aan het OM. Dan kan voor hetzelfde geld de strafoplegging zelf in handen van dat orgaan worden gelegd!

Ik zou ook hier willen wijzen op een recente uitspraak van het gerecht (GEA) waarbij twee personen voor een -gevoerde – taakstraf werden veroordeel terwijl dat doorgaans met een onvoorwaardelijke gevangenisstraf afgedaan zou worden (zaken zijn mij en de Deken bekend).

Een regeling als de voorgestelde strijdt met het in art. 39 lid 1 van het Statuut neergelegde concordantiegebod. Het valt niet in te zien waarom Sint Maarten hier minder behoefte zou hebben aan waarborgen dan Nederland. De voorgestelde regeling is echter bovendien zo ruim, dat zij in een rechtsstaat helemaal niet thuishoort. Het is dan ook zeer de vraag of zij EHRM-bestendig is. Maar voordat we daar achter zijn is het kwaad al geschied.

Hoofdtuk III.

Telehoren

Voorgesteld wordt om in het nieuwe Wetboek van Strafvordering voor Sint Maarten onder de algemene bepalingen het volgende voorschrift op te nemen:

Art. 5a

1. Waar de bevoegdheid wordt gegeven tot het horen, verhoren of ondervragen van personen, wordt daaronder mede begrepen horen, verhoren of ondervragen per telecommunicatie, waarbij een directe beeld- of geluidsverbinding tot stand komt tussen de betrokken personen.
2. De voorzitter van het college, de rechter, de rechter-commissaris of de ambtenaar die met de leiding over het horen, verhoren of ondervragen is belast, beslist of van deze communicatie gebruik gemaakt wordt. Alvorens te beslissen wordt de te horen, verhoren of te ondervragen persoon of diens raadsman of advocaat en in voorkomende gevallen het openbaar ministerie, in de gelegenheid gesteld hun mening kenbaar te maken over de toepassing daarvan.
3. Tegen de beslissing om van deze communicatie gebruik te maken staat geen afzonderlijk rechtsmiddel open.
4. De Minister van Justitie kan bij ministeriële regeling met algemene werking regels stellen over de technische eisen van die communicatie.

Deze tekst komt, behoudens enkele afwijkingen van ondergeschikte aard, overeen met het thans geldende art. 1: 191 Wetboek van Strafrecht. Dit voorschrift werd op haar beurt ontleend aan art. 78a van het Nederlandse wetboek van strafrecht en het daaraan gelijkkluidende art. 131a van het Nederlandse wetboek van strafvordering. Er zijn echter enkele wezenlijke verschillen:

- de Nederlandse regeling betreft alleen videoconferentie, en dus geen andere telecommunicatie, zoals telefonisch horen, of een terechtzitting die alleen via een geluidsverbinding te volgen is.
- de Nederlandse regeling schrijft voor dat bij de beslissing over telehoren 'het belang van het onderzoek in aanmerking wordt genomen.' Art. 1:191 daarentegen laat de autoriteit die over het horen beslist geheel vrij. Voor een toetsing in hoger beroep of cassatie wordt daar geen enkel aanknopingspunt geboden.
- bijzonder belangrijk is, dat de Nederlandse wet een grondslag biedt voor een nadere regeling bij algemene maatregel van bestuur (art. 78a resp. 131a lid 2 laatste volzin). In deze nadere regeling, het Besluit videoconferentie, is een aantal belangrijke beperkingen gesteld.
- de Nederlandse wet schrijft een nadere regeling voor omtrent 'de eisen waaraan de techniek van videoconferentie dient te voldoen, onder meer met het oog op de onschendbaarheid van vastgelegde waarnemingen' en omtrent 'de controle op de naleving' van deze eisen. De thans voorgestelde tekst biedt slechts de mogelijkheid van een nadere regeling, en noemt alleen de technische eisen.

Alleen de eerstgenoemde afwijking is destijds in de memorie van toelichting van uitleg voorzien. Daar valt te lezen:

'Voor ons is het van belang om deze bevoegdheid uit te breiden tot enkel geluidsverbindingen, omdat vooralsnog niet te verwachten is dat het houden van videosessies te onzent tot de standaardmogelijkheden zal gaan behoren, hoezeer ook een face to face contact middels een videoverbinding de voorkeur verdient boven louter een geluidsverbinding. Met name het horen van een verdachte of anderen over hun standpunt inzake ondernomen of te ondernemen maatregelen leent zich wel goed voor de mogelijkheid van telefonisch verhoor. Wanneer het om de waarheidsvinding gaat zal met deze mogelijkheid behoedzaam en met beleid dienen te worden omgegaan en zal deze mogelijkheid afgewogen

dienen te worden tegenover andere, meer voor de hand liggende methoden die waarneming ook van de non-verbale communicatie mogelijk maken, waarbij we uiteraard in beginsel uitgaan van persoonlijke verschijning.'

Naar de huidige praktijk in Sint Maarten is geen onderzoek gedaan. Voor zover bekend wordt voor horen, verhoren of ondervragen van personen ter terechtzitting alleen gebruik gemaakt van videoconferentie. De rechter-commissaris daarentegen hoort, verhoort en ondervraagt wel eens via louter een telefoonverbinding. De indruk bestaat echter dat dit slechts in uitzonderingsgevallen gebeurt. Klachten worden niet gehoord.

Dat horen, verhoren en ondervragen in direct contact de voorkeur verdient boven horen, verhoren en ondervragen per telecommunicatie, behoeft geen betoog. Horen, verhoren en ondervragen per telefoon is eigenlijk onaanvaardbaar, al was het alleen omdat iedere mogelijkheid tot het waarnemen van de sprekers: hun non-verbale reactie op gestelde vragen en gemaakte opmerkingen, hun houding enz., ontbreekt. Voor terechtzittingen is dit medium totaal ongeschikt; dat zal ook de reden zijn waarom het daarvoor in de praktijk nooit wordt benut. Kennelijk ontbreekt daarvoor ook de noodzaak. Het valt daarom niet in te zien waarom de voorgestelde regeling het gebruik van louter telefonische communicatie voor terechtzittingen toch toelaat. Eerder zou het standpunt mogen worden verwacht dat – evenals in Nederland – alleen van videoconferentie gebruik mag worden gemaakt. Wanneer voor de rechter-commissaris een uitzondering wenselijk is, verdient dat een gedegen motivering, en die is tot nu toe niet gegeven.

Het verdient aanbeveling om ook in Sint Maarten de justitiële autoriteiten niet geheel vrij te laten in hun oordeel, wanneer van communicatie per videoverbinding gebruik mag worden gemaakt. Minimaal dient te worden voorgeschreven, zoals dit ook in Nederland het geval is, dat 'het belang van het onderzoek' mede in het oordeel wordt betrokken. Aangenomen mag worden dat hier mede het belang van de te nemen beslissing is bedoeld; maar het zou goed zijn om dat dan ook met zoveel woorden in de wet te noteren. In de huidige praktijk geeft het Hof geen enkel blijk andere argumenten te laten gelden dan die van economische en organisatorische aard.

In Nederland is er, vooral van de zijde van de volksvertegenwoordiging, op aangedrongen om de vrijheid van de justitiële autoriteiten in een nadere regeling verder te beperken. Voor de hand lag dat het gebruik van videoconferentie geheel werd uitgesloten indien de te horen persoon een zodanige auditieve of visuele handicap heeft dat videoconferentie afbreuk doet aan zijn inbreng of positie in het strafproces, dan wel aan de rechten van andere procesdeelnemers. Verder mag – behalve wanneer dat om redenen van beveiliging nodig is – geen videoconferentie worden toegepast ten aanzien van:

- minderjarige verdachten of veroordeelden, vanaf de fase van de inbewaringstelling;
- verdachten die vermoed worden te lijden aan een ziekelijke stoornis of gebrekkige ontwikkeling van de geestvermogens;
- verdachten van een zedenmisdrijf waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten;
- verdachten indien het slachtoffer ter zitting gebruik maakt van het spreekrecht.

Het gebruik van videoconferentie is – ook alweer: behalve wanneer redenen van beveiliging ertoe dwingen – gebonden aan de toestemming van de verdachte of diens raadsman bij voorgeleiding aan de rechter-commissaris in verband met de inbewaringstelling, en bij de inhoudelijke behandeling van de zaak ter terechtzitting van de meervoudige kamer.

Verwacht zou mogen worden dat de justitiële autoriteiten op Sint Maarten hetzelfde uitgangspunt zouden kiezen bij hun beslissing of in een concreet geval van videoverhoor of telefonisch horen gebruik moet worden gemaakt. Hiervan blijkt echter niet. Het Hof beroept zich, zoals gezegd, vooral op argumenten van economische en organisatorische aard en zoals gezegd, er is een stijgende tendens tot het toelaten van dit soort gebruiken.

Verlangd mag worden dat in Sint Maarten een gelijk niveau van bescherming wordt geboden als in Nederland. Daarom zou in het wetboek van Sint Maarten eveneens de mogelijkheid van nadere regeling en beperking moeten worden geopend; sterker, een dergelijke nadere regeling zou zelfs moeten worden voorgeschreven.

Het verdient bovendien ernstige overweging om één van de regels uit het Nederlandse Besluit videoverhoor in de wet van Sint Maarten op te nemen, namelijk dat het gebruik van videoverhoor bij de inhoudelijke behandeling van een strafzaak ter terechtzitting, anders dan met instemming van de verdachte en diens raadsman, alleen is toegelaten indien redenen van beveiliging daartoe dwingen.

De Nederlandse beperking van deze regel tot de meervoudige kamer kan hier vervallen, omdat het Gerecht in Eerste Aanleg aan videoverhoor (anders dan om redenen van beveiliging) in het geheel geen behoefte kan hebben tenzij er sprake is van de voortschrijden de TBO-zaken die vanuit Curaçao gedirigeerd worden. Bij een verzoek opheffing beslag is - opeens - het Gea Curaçao de instantie die wenst te beslissen en dan het liefst via videoconferencing. Dat zal politiek wel niet zo goed vallen....

Verder zou kunnen overwogen om het gebruik van videoconferentie geheel uit te sluiten bij de inhoudelijke behandeling van levensdelicten en ambtsdelicten en Rechtshulpverzoeken.

Het is onbegrijpelijk waarom het voorgestelde art. 5a een nadere regeling van de technische eisen, anders dan in Nederland, optioneel maakt, en in nadere regeling van de manier, waarop de naleving ervan wordt gecontroleerd, in het geheel niet voorziet.

Het is voorstelbaar dat een dergelijke regeling, gelet op de technische mogelijkheden in het Caribisch gebied, niet geheel gelijk is aan de Nederlandse, maar nodig is zij wel, en wanneer lagere, of andere, eisen worden gesteld dan elders binnen het Koninkrijk dient dit te worden verantwoord.

Tot slot: de voorgestelde regeling dekt uitsluitend het strafvorderlijk onderzoek. In de praktijk blijken zich echter ook ernstige moeilijkheden te hebben voorgedaan bij de behandeling van verzoeken om uitlevering (beheerst door het UitleveringsBesluit) en bij de behandeling van vorderingen tot het opheffen van Parlementaire Immuniteit (beheerst door de Landsverordening vervolging politieke gezagdragers). Het zou goed zijn om tot een uniforme regeling te komen maar het zou ook goed zijn om parlementariërs en/of Ministers alhier en ter plaatse te doen horen. Zo hoort dat!!.

Sint Maarten/Maastricht, 19 sept. 2019

J.M. Reijntjes, CHJ Merx